

# Jézus és az ostor

x 322  
x 384 TILLOS

## Keresztényüldözés a harmadik évezredben

A keresztények és Jézus Krisztus személyének támadása hosszú ideje a média vezető hírei közé tartoznak. Mondhatnák, hogy túl sokat foglalkozunk a témával, talán jobb lenne, ha szépen elfelejtjünk az egészet, és ahogy Erdő Péter Magyarország prímása ajánlotta, meg kell bocsátani az elkövetőknek, mert a megbocsátás igazi keresztény érték, amelyet Jézus ajánlott azoknak, akik keresztthalálát kívánták: „Bocsáss meg nekik Uram, mert nem tudják, mit cselekednek” – fohászzkodott a megkínzott Krisztus hóhéraiért.

### HANKÓ ILDIKÓ

Az eset kétezer évvel ezelőtt történt. Az emberként közénk jött Jézusról akkoriban kevesen hitték, hogy Isten fia, valaki mást vártak a zsidók, hatalommal, gazdagsággal, pompával érkező Messiást, aki egyetlen intésével megszabadítja népét minden rossztól. Ehelyett jött egy csecsemő egy szegény ácsmester és egy fiatal nő szerény otthonába, ahol volt valami, ami az akkori társadalomból hiányzott: a szeretet légköre. Isten jól tudta, hogy hová küldi egyetlen fiát, hiszen őt a szeretet követeként küldte az emberek közé. A József és Mária teremtette nyugodt, szeretetteljes légkörben kibontakozhatott a gyermek Jézus isteni és emberi természete. Érthetetlen volt a zsidók számára szelidsége, nyugodtsága, okossága, az emberi értékek iránti fogékonyága, a betegek és elesettek iránti megértése, ugyanakkor a világi hívságok, a durvaság, a hatalomvágy, a gazdagság iránti sóvárgás teljes hiánya. Ezt nem is lehet megérteni egy olyan világban, ahol a római megszállók és a velük együttműködő zsidó helytartók egyetlen vágya a meggazdagodás volt. Valóságos botránykó volt számukra Jézus megjelenése és magatartása, mert más volt, mint az általuk elvárt Messiás. Mivel e ténnyel nem tudtak mit kezdeni, a legkézenfekvőbb megoldást választották elhallgatására: megölték. A szeretet mindenhatóságát hirdető istenember nem volt befogadható, nem volt „tolerálható” a korabeli zsidóság körében.

És Jézus keresztthalálával, majd azt követő föltámadásával terjedt a kereszténység mint értéket tisztelő, emberszerető, megbocsátó, befogadó vallás a föld minden irányába. Igaz, újdonsült lelkészek, például az MSZP-s Donáth László (fából vaskarika) teológiai eszmefuttatása szerint kereszténység mint ilyen nem is létezik. Nagyon érdekes fölmérés jelent meg nemrég egy külhoni médiumban, ahol megkérdeztek keresztény papokat, hogy miben hisznek. Megdöbbentő volt a válaszok egy jó része: nem hisznek a túlvilági életben, nem hisznek a föltámadásban, nem hisznek Mária szüzességében és sorolhatnám tovább. Valószínűleg ezek a „papok” azok, akik – mint Donáth

úr – nem fogadják el a kereszténység fogalmát, mint egységes eszmerendszert. Ez több mindenre jó. A minden oldalról támadott kereszténységről elhíresztelni, csússzel-csavarással bizonygatni, hogy nincs is, megtöri az egységet, megingathatja hitében azokat az embereket, akik csak érintőlegesen találkoztak a keresztény vallással.

A folyamat – a kereszténység hiteltelenítése, szétzilálása – már nagyon régen folyik. Tervszerűen fölépített logika szerint többször szétzavarták papjaikat, lelkészeiket, sokakat börtönből igyekeztek megtörni, többeket megölték, a templomokat bezáratták, a híveket megfélemlítették, az oktatásból száműzték a hitoktatást, a média hírnei rávetették magukat a „témára” és évtizedeken keresztül folyt az agymosás. A kereszténység minden brutális elnyomás dacára megmaradt. Úgy látszik, ez türelmetlenné tette ellenségeiket, földühítette őket az ige terjedése, és a harmadik évezredre döntő csapásra szánták el magukat. Megindult Jézus Krisztus személyének gyalázása, a keresztények zaklatása, az „alternatív kereszténység” körmonfont menedzselése. Frekvenciát kapott a Tilos Rádió, amely indulásától fogva következetesen keresztényellenes kirohanásairól hírhedt. Ennél már csak ocsmány, mocskos szavakat öklendező „irodalmi stílus” megbotránkoztatóbb. Illegális adását a magyarországi pápalátogatáskor kezdte meg 1991. augusztus 21-én. A liberális „elit” azóta is édes gyermekeként kezeli a Tilost. II. János Pál pápa első magyarországi látogatása az egykor Sztálint magasztaló **Eörsi Istvánból** csak azt a magasztos megszólítást tudta kiváltani, hogy „Őn mint szexspecialista” (megjelent a Magyar Narancsban). És milyen véletlen! A Narancs valamikori munkatársai ma a Tilos Rádió műsorszerkesztői.

Az idén advent és karácsony szent ünnepe különösen bősztette a másság iránt oly érzékeny honfitársainkat (ez az érzékenység természetesen csak akkor működik, ha ők képviselik a másságot). Ömlött a keresztény vallást gyakorlók megalázása, a „történelmileg elhülyült keresztény középosztály” számára „komoly” elfoglaltságot ajánló disznólkodás (**Bakács Tibor**, Tilos), Jézus Krisztus meggyalázása (a Tilos szerint homoszexuális, zsidó fattyú stb.), a kereszt mint szimbólum

iránti gyűlölet gátlástalan özönlése. A pankrációban egyes önkormányzatok is részt vettek, megakadályozva kereszt fölállítását a közterületeken, mondván, hogy sérti mások érzékenységét. Mert „azok a mások” mimóza lelkek, akiket óvni kell minden megrázkódtatástól, de a keresztényekkel akármit meg lehet tenni. Pécsen a város főterén föllírt fakesztre trágár üzeneteket festettek, a gyertyákat leverték, a koszorúkat meggyújtották. A gyűlölet ragadós, másutt is lángra kapott; Erdélyben a Somlyó-hegyen élő remetét egy pásztor megverte, kutyái összeharapdálták. Mindez a csíksomlyói Madonna templomtól néhány száz méterre. Aztán az egész kampány betetőzéseként elhangzott a Tilos Rádióban egy mondat, amely akár Freudnak is nevezhető: „Kiirtanám az összes keresztényt!” Mindez természetesen karácsonykor, az egyik legszentebb ünnepen, a békesség, a szeretet ünnepe hangzott el. Miután pártok, civil szervezetek követelték a Tilos Rádió bezárását az állandósult gyűlöletkeltés miatt, az ORIT kellően zavarba jött, hogy mit is tegyen a nyilvánvaló közösség elleni izgatás ténye ellen. Ezzel egyidejűleg megerősödött a háttérben meghúzódó liberális kórus: **Dési János** mentegeti a Tilost a gyűlöletkeltés vádjától, az Indexen megjelenő, Táncsics-díjas **Tóta W. Árpád**, alias Worluk rátesz még egy lapáttal, hűsvétra hatalmas nyulakat képzel az utcákra, miközben kifejti, hogy szívesen látná tűzfaként a keresztet. Külön szövegeket intonál a Magyar Hírlap, amely december 24-i számában fölvoztatta nagygúyit: **Kosáry Domokost**, **Szálé Lászlót**, **Litván Györgyöt**, **Szabó Ivánt**, **Debreczeni Józsefet**, **Ágh Attilát**, **Kószeg Ferencet**, **Vágvölgyi B. András**, **Lengyel Lászlót**, **Kéri Lászlót**, **Bod Péter Ákóst**, **Petschnig Mária Zitát**, **Esterházy Pétert**, **Kornis Mihályt**, **Para Kovács Imrét**, **Eörsi Istvánt**, **Vizi E. Szilvesztert**, **Megyesi Gusztávot** és nem utolsósorban **R. Székely Juliannát**. (Ha netán valaki kakukktójást vél fölfedezni köztük, az csak a látszat; a szívük mélyén ők is mindig a szabad madarak táborához tartoztak.) Küllőn figyelmet érdemel **R. Székely**, akinek arcára rámeredett a dühöd utatát minden és mindenki ellen, ami és aki a „nemzeti” és „keresztény” körbe vonható. Azt tartja a népi bölcsesség, hogy a nők arcán meglátszik az idő múlása, kiváltképp, ha az nem szeretetben telik el. Júlia asszony Katolikus óvszer címmel írt publicisztikájában a Magyar Katolikus Püspöki Kar bioetikai kérdésekkel foglalkozó körlevelét tűzi tollhegyre, amely írást advent közepén publikáltak. Olyan aktuális kérdésekkel foglalkozik Az élet kultúrájáért című munka, amely – **R. Székelyt** kivéve (?) – komoly fejtörést okoz a világ tudósai és államfői nagy részének: abortusz, eutanázia, össejtnyerés kérdése, klónozás, AIDS-kérdés és mások. Pedig borzasztó egyszerű lenne a válasz a fenti kérdésekre, ha a Tízparancsolat rövid, de minden erkölcsi kérdést fel-



ölelő törvényeit megtartaná a világ: „Ne ölj”, mondja az ötödik parancsolat és „Ne paráználkodj” mondja a hetedik. Hajánál fogva ráncigálja be írásába Júlia a „papi pedofiliát”, amiről „bezzeg” nem szól a körlevél. De miért is szólna? Nem több a pedofília az egyház szolgái között sem, mint bármely más emberi populációban. Csakúgy, mint a homoszeexualitás. Csak ha civilekről van szó, akkor az megtűrhető másság, amire akár büszkék is lehetnek a nyitott társadalom propagálói. Így van, Júlia szép leány?

Kornis egyenesen megkérdőjelezi, hogy mi is az a karácsony. Szerinte már rég elfelejtették az emberek, hogy mit is ünnepel a világ december 25-én. Ez a vágyhazugság. Csak szeretné Kornis úr, ha így lenne. Kornis szerint a Jobbik által fölállított kereszt vészesen hasonlít arra, ami eredetileg volt – kivégzőeszközzé –, amelyen kétezer éve még Jeruzsálemben is szokásban volt a világi hatalomnak nemkívánatos zsidókat megölni. Ez majdnem igaz, csak úgy tudom, hogy sok keresztényt is így végeztek ki, köztük Jézust is. Csak azt nem tudom, hogy a keresztények most aktuális kiirtását mivel tervezik elvégezni.

A legmegdöbbenőbb, hogy az Európai Unió most készülő alkotmányában nem szerepel a kereszténység kifejezés. Pedig az unió jelenlegi „miniszterelnöke”, *Romano Prodi* hangsúlyozta, hogy Európa keresztény gyökerei nemcsak a múlt, de jövője szempontjából is lényegesek. Ezekre a gyökerekre emlékeztet minden Európában, enélkül már sehol se lenne kultúrája, művészete, tudománya. Úgy látszik, a háttérben működő pénzes világhatalom azt is ki tudja kényszeríteni, hogy említés se essék az uniós alkotmányban a kereszténységről. Ez komoly figyelmeztetés: vigyázzunk, hogy kik közé kerülünk és kik diktálnak nekünk. Magyarország – a *Medgyessy*-kormányal az élén – sajnos nem csatlakozott azokhoz az országokhoz, amelyek szorgalmazzák a kereszténység mint alapvető értékrend hangsúlyozását az alkotmányban.

Pünkösdtől az egész országban hallható lesz a Petőfi-adón a nemrég frekvenciát nyert Katolikus Rádió, amely közszolgálati adóként fog működni. A részvénytársaság vezérigazgatója *Spányi Antal* székesfehérvári püspök. Végre több mint 13 évvel a kommunista rendszer összeomlása után megszólalhat hazánkban a többségi vallást képviselő rádió is, amely a szeretet hangja lesz, nem a gyűlöleté.

Bár lehet, hogy addigra nem lesz, aki hallgassa, mert kiirtják a keresztényeket. Ha hagyjuk. Mert ne felejtsék el olvasóink, hogy a szelíd Jézus is dühbe gurult egyszer, amikor ostorral verte ki a kufárokat a jeruzsálemi templomból: „És kötélből ostort csinálván, kiűzé mindnyájokat a templomból (...) ne tegyétek az én Atyám házáat kalmárság házává”. ■